

[Unmack.]

at det først fremsættes nu. Man kunde have tænkt sig, at det skulde være sket ved Samlingens Begyndelse. Det havde i alt Fald jeg ventet.

Den højtærede Socialminister anbefalede ved Fremsættelsen Lovforslaget til villig og hurtig Behandling. Den højtærede Socialminister maa derfor ikke, og kan ikke, undre sig over, at vi kraftigt maa bebrejde Regeringen en saadan Handlemaade overfor Rigsdagen. Naar Ministeren skal bruge saa lang Tid til Bearbejdelsen, maa han dog være klar over, at der ogsaa maa gives Rigsdagens Medlemmer en passende Tid til at behandle et Lovforslag, som er saa vidtrækkende og er af saa stor baade moralsk, social og økonomisk Betydning, at det burde forudsætte, at man fik Tid til en indgaaende Behandling med de nødvendige dybtgaaende Undersøgelser.

Arbejdsløshedsloven af 23. Juni 1932 blev vedtaget med Tilslutning af alle de fire betydende Partier, idet man erkendte Arbejdernes eget store Bidrag til Forsikringen og forudsatte, at ekstraordinære Love kunde undgaa. Der maa derfor meget vægtige Grunde til at foreslaa saadanne betydningsfulde Ændringer som dem, der nu foreligger i dette Lovforslag. Mit Parti kan ikke erkende, at der foreligger saadanne vægtige Grunde til Ændringer i den Retning, som man nu fra Regeringens Side ønsker, og den højtærede Socialminister kan ikke være uvidende om, at vort Syn er saaledes. Ved Lovforslagets Fremsættelse udtalte den højtærede Socialminister, at det principale i Forslaget skulde være de Ændringer, der tilsigter en udvidet Adgang til forsikringsmæssig Hjælp, saa at Kommunernes Byrder som Følge af Socialloven formindskedes; maaske det var med nogle andre Ord, men det var dog Meningen med Socialministerens Udtalelse. Saa tilføjede han, at han ansaa det for nødvendigt at forbedre Arbejdsløshedsfondens Økonomi. Ja, vi maa erkende, at Fondens Økonomi er daarlig. Fondens Gæld var den 31. Marts 1936 ca. 14½ Mill. Kr., men det, vi saa skal undersøge, er, hvorfor dens Økonomi er blevet saaledes, og hvorledes den kan forbedres. Vi maa formene, at Erhvervene nu er saa haardt spændt for, at man let ved yderligere Anspændelse kommer over Grænsen for, hvad der kan ydes, naar man ønsker en sund Udvikling i vort Samfund. Det er saa ofte fra vor Side paapeget, at Regeringens økonomiske Politik er saa vaklende og uforstaaelig, ja, ofte selvmodsigende, at vort Samfund maa gribes af Uro og Frygt for, hvorledes Fremtiden

vil blive for det. Derfor har vi gentagne Gange opfordret Regeringen til at komme med sine økonomiske Planer, men vi har aldrig faaet dem at se. Vor Gæld til Udlandet er stadig voksende, vor Eksportværdi gaar ned, vore Bankers Regnskaber peger hen imod nødvendige Kreditindskrænkninger, slettere Indtjeningsevne for vore Erhverv og saa videre. Men intet Hensyn hertil synes Regeringen at ville tage. Tværtimod, hidindtil er Udgifterne stadig sat op, og ved forøgede Skatter undergraves Befolkningens Økonomi.

Ved dette Lovforslag gaar man videre ad den samme Vej. Arbejderne skal betale 2 674 000 Kr. mere, Arbejdsgiverne 4 500 000 Kr., Staten 1 386 000 Kr., hvilket sidstnævnte Beløb maa betales af Befolkningen paa en eller anden Maade, enten ved nye eller ved højere Skatter. Man kan forstaa, at Arbejderne paa Grund af dette Merbidrag til Arbejdsløshedsforsikringen søger ved de Forhandlinger, der nu føres, at forøge deres Løn. Alle disse Merudgifter skal Landets Produktion bære. Selvfølgelig bliver Arbejdsløsheden paa denne Maade voksende, og saa gaar det videre og videre, indtil Enden kommer. Vel er der Højkonjunktur i Verden, men den er af saa usikker Art, at Reaktionen meget pludseligt kan komme og saa naturligvis bliver saa meget kraftigere og voldsommere, jo større Højkonjunktoren har været. Har nu Regeringen benyttet Højkonjunktoren til at forberede vort Land til at kunne imødegaa den Depression, som uvægerligt vil komme? Nej, det har den ikke. Regeringens hidtidige Politik angaaende Økonomien har stadig været ført efter fejlagtige Principper, ud fra den ubegribelige Opfattelse, at den økonomiske Bæreevne var meget større, end den var. Stadig forøgedes de uhyre Understøttelser, derunder ogsaa til Mennesker, som ikke er arbejdsdygtige, og til dem, der er arbejdssky.

Som allerede anført foreslaar den højtærede Socialminister for at forbedre Arbejdsløshedsfondens Økonomi, at Arbejdsgivernes Bidrag til Fonden skal forhøjes fra 4,50 til 15 Kr. pr. forsikret Helaarsarbejder. For Land- og Skovarbejdere nøjes man dog med en Forhøjelse fra 2 til 3 Kr. aarligt, og som en særlig Venlighed mod mindre Virksomheder indføres der en Bestemmelse om, at der for de to første Arbejdere i hvert Foretagende kun skal betales 7,50 Kr. for hver i Stedet for 15 Kr., en Forhøjelse, der kun er lille, men dog er paa 3 Kr., altsaa for hver af disse to første Arbejdere. Jeg maa tilføje, at det gælder alle Arbejdsgivere undtagen Arbejdsgivere inden for Land- og